

L I S T Y

www.dubodiel.sk

Obec Dubodiel

• ročník X

• číslo 2

• december 2015

Vianoce

Tajomná chvíľa prichádza, na stromčeku hviezda žiari.
Mama nás s láskou pohľadza, pod stromčekom sú dary.

Vianoce, chvíle radosti, najkrajšie naše sviatky.
Tajomný mier sa rozhostí, to v srdci je sen sladký.

Už v žiari hviezdy, mesiaca, rozžala láska sviatky
– ako tá svieca horiaca sú otcovia a matky.

I deťom sviatia očká už – všetci sme malé deti,
chlapec i žena, dievča, muž, keď v srdci láska svieti.

Do rúčky rúčku stúlime, srdce do srdca hladko.
Už nenecháme na zime to naše Jezuliatko.

(Svetoslav Veigl)

SLÁVA NA VÝSOSTIACH BOHU A NA ZEMI POKOJ ĽUĎOM DOBREJ VÔLE

Drahí farníci a spoluobčania,

tieto slová sú nám dobre známe. Bolo to pred dvetisíc rokmi, čo v jednu tichú noc zaznel spev anjelov: „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ (Lk 1, 14)

Spev, ktorý zaznel vo chvíli narodenia Pána, hovorí jasne o pokoji, a to o pokoji pre ľudí, ktorí majú dobrú vôľu oslavovať Boha správnym postojom k životu, majú v úmysle viesť ho v súlade s Božím poriadkom.

Vianoce majú zmysel iba vtedy, ak sa Kristus narodí v našom srdci, teda ak budeme ľuďmi „dobrej vôle“, ktorým anjeli želajú pokoj. Bez narodeného Ježiša Krista sa Vianoce stávajú prázdny dňami konzumu, ale my vieme, čo slávime. Vianočné dary, ako prejav pozornosti, sú znakom Božej lásky k nám, ktorú dostávame ako nezaslúženú.

Svetlá na vianočnom stromčeku nám symbolizujú Ježiša Krista, ktorý prišiel na svet, aby zvíťazil nad tmou hriechu a nevávisi. K vianočným sviatkom vám vo vašich rodinách prajem, nech pokojná atmosféra naplní vaše srdcia. Tento pokoj patrí „ľuďom dobrej vôle“. A k tomu veľa radosti, ktorá pramení z príchodu Ježiša Krista na tento svet, aby ste pocítili veľkosť Božej lásky.

Mgr. Peter Bajzík, správca farnosti

Vážení spoluobčania!

V rýchlom behu dní nášho uponáhľaného sveta prišiel čas Vianoc. Čas sviatočný, čas výnimočný... Vošiel do našich príbytkov so všetkým, s čím si spájame najkrajšie sviatky roka. Priniesol nám láskavosť, prívetivosť, znášateľnosť a potešenie. Akosi intenzívnejšie cítime vzájomnú spolupatričnosť, náklonnosť svojich blízkych, no hlavne cítime vôňu domova.

Stretávame sa pri slávnostne prestretom stole, vyzdobenom vianočnom stromčeku a naplno vdychujeme neopakovateľnú atmosféru. Čoraz častejšie sa utvrdzujeme v presvedčení, že viac ako materiálne statky potrebuje človek mať vo svojej blízkosti ďalšieho spríazneného človeka, potrebuje cítiť lásku, porozumenie, pomocnú ruku.

Vianoce, ako symbol čarovných chvíľ prenášajúcich sa z generácie na generáciu, opantali naše duše. Na jagajúci sa stromček, štedrovečernú večeru a okamihy čarovných

pocitov, ktoré sa nedajú ničím nahradiť, sa tešíme všetci. Najviac naše deti, pre ktoré má vianočný čas osobitý kúzlo. Je to čas očakávania, rozprávok, blízkosti rodičov, dobrôt a darčiekov. Darujme im všetko, čo môžeme – hlavne však lásku a pocit domova.

Počas Vianoc máme jedinečnú príležitosť všetko to krásne, čo ich sprevádza, odovzdať svojim blízkym a často i ľuďom neznámym. Máme príležitosť zamyslieť sa, bilancovať končiaci sa rok, prehodnotiť vykonané skutky, ale i nenaplnené očakávania. Na to všetko sú Vianoce.

Milí spoluobčania!

Chcem poďakovať všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli pri zveľadovaní našej obce. Želám vám krásne vianočné sviatky, plné porozumenia, lásky spokojnosti. Prežite ich v zdraví a šťastí.

Mgr. Anton Prechádzka, starosta obce

OBEČNÁ SAMOSPRÁVA

Detské ihrisko

Obec Dubodiel v roku 2014 podala žiadosť na Slovenskú agentúru životného prostredia v Banskej Bystrici o poskytnutie dotácie v rámci Programu obnovy dediny na výstavbu detského ihriska. Dotácia nám bola poskytnutá z Enviromentálneho fondu vo výške 5 000 eur.

Podmienky poskytnutia finančných prostriedkov boli v mnohých parametroch obmedzujúce, napríklad v požadovaných prvkoch, ktoré má hracia zostava obsahovať, vo výbere rastlín do výsadby atď. Napriek tomu sme sa rozhodli pre ihrisko odlišné, ako máte možnosť vidieť v okolí. Týmto

spôsobom bola realizovaná súťaž na zhotoviteľa, kde sme nastavili požadované kritériá, ktorými boli najmä materiál – po prieskume trhu sme sa rozhodli pre agátové drevo s povrchovou úpravou odolnou voči poveternostným vplyvom, z ktorého je celá zostava vyrobená a má značne dlhšiu životnosť oproti iným materiálom dostupným na trhu, zároveň však, aj na naše prekvapenie, porovnateľnú cenu. Určili sme, ktoré prvky musí zostava obsahovať a výšku dopadu kvôli potrebným dopadovým plochám, ktoré by sa predražovali a kvôli vekovej kategórii detí, pre ktoré je ihrisko určené. Pre hodnotenie ponúk sme požadovali vypracovanie grafického návrhu, kde bola hodnotená aj nápaditosť návrhu. Našou požiadavkou bolo, aby zostava zapadala do koloritu obce, poprípade obsahovala symboly obce. Víťazný uchádzač – zhotoviteľ našiel spojitosť s našou obcou v zelených dubových listoch, ktoré tvoria oporu mostíka medzi vežami a lem informačnej tabule. Najdôležitejším kritériom bola, samozrejme, cena. Víťazný uchádzač – zhotoviteľ okrem ponuky s najnižšou cenou zabudoval do hracej zostavy aj prvky, ktoré boli nad rámec našich požiadaviek. Zhotoviteľom hracej zostavy je akademický sochár Jozef Kliský. Detské ihrisko dotvára rastlinná výsadba. Rastliny a dreviny sú kvôli našej požiadavke na najnižšiu cenu maličké, ale budeme sa o ne s láskou starať, aby rástli čo najrychlejšie.

Veľmi pekne ďakujeme rodičom detí a všetkým ostatným, ktorí sa zúčastnili brigády na rastlinnej výsadbe, taktiež aj Dobrovoľnému hasičskému zboru Dubodiel, ktorý ju pravidelne polieval.

Veríme, že ihrisko sa vám páči a hlavne, že splní účel, pre ktoré bolo vybudované.

*Ing. Erika Hostačná, zástupkyňa starostu
Mgr. Anton Prechádzka, starosta obce*

LISTY a ich začiatky

S myšlienkou vydávania obecných novín prišiel vtedajší starosta obce, Dušan Šťastný. Oslovil Mgr. Janku Masárovú, pracovníčku TNOS v Trenčíne, Mgr. Antona Prechádzku, riaditeľa školy a Mgr. Ľudmilu Šťastnú, kronikárku.

Vydávať obecné noviny, osloviť svojich spoluobčanov písaným slovom, riešiť spoločné problémy obce, podeliť sa s vedomosťami, skúsenosťami, zážitkami, radosťou i smútkom, pochváliť tých, ktorí robia dobré meno obci, poukázať na problémy, poskytnúť informácie, aj pohľad do histórie obce a jej tradície, poučenie i zábavu – tieto potreby mali uspokojovať noviny. Inšpirovaní erbom obce, rozhodli sme sa pre názov LISTY.

Nulté číslo vyšlo v decembri 1995 a dostalo sa k vám, milí čitatelia, pred Vianocami. Odvtedy sa snažíme, ale stalo sa, že sme v niektorom roku vydali iba jedno číslo a jeden rok sme vynechali úplne.

Touto cestou by som sa chcela poďakovať Mgr. Janke Masárovej za jej ochotu, tvorivosť, prezentovanie našich novín na rôznych podujatiach, ale hlavne za ich tvorbu, úpravu a technické spracovanie, ktorému sa venovala dlhé roky. Novou členkou redakčnej rady sa od tohto roka stala Jitka Petriková.

V posledných rokoch sú informácie o práci obecného zastupiteľstva zverejňované na internetovej stránke obce aj s bohatou fotodokumentáciou. Nie všetci však majú možnosť a schopnosť tieto stránky sledovať. Preto chceme vo vydávaní novín pokračovať. Miesto v nich je vždy vyhradené aj pre vaše príspevky, vážení spoluobčania. Len s vašou dôverou a pomocou môžu byť pútavejšie, originálnejšie, naše.

Chceme sa poďakovať aj všetkým prispievateľom do našich novín. Vaše ohlasy sú pre nás povzbudením. Ďakujeme, že ich už dvadsať rokov sledujete.

Ľ. Šťastná

Spoločné stretnutie farníkov • Farský deň sprevádzalo slnko

Farský úrad v Dubodiele v spolupráci s obecným úradom zorganizovali v poslednú augustovú sobotu spoločné stretnutie farníkov farnosti Dubodiel.

Ako to už pri takých príležitostiach býva, tam, kde sa stretáva veľa ľudí, nesmie chýbať niečo na stôl. Na to poslúžili ovečky, ktoré choval pán farár na túto príležitosť, za čo mu týmto ďakujeme. Šikovní kuchári upiekli mäsko a uvarili výborný guláš. Gazdinky priniesli z domu koláčiky a iné sladké dobroty, a tak si mohli na tejto hostine farníci pobesedovať a zabaviť sa. Deti sa vyšantili na ihrisku pri rôznych hrách a súťažiach. Nálada bola výborná, výrazne k nej pomohlo aj krásne slnečné počasie. Spoločne strávené chvíle pri príjemnej debata a speve sa predžili do neskorých večerných hodín.

Veríme, že takýchto milých akcií bude čo najviac a už teraz sa tešíme na ďalšie stretnutie.

Letné dubodielske slávnosti VINOHRÁTKY

Milí spoluobčania, dlhší čas sme premýšľali nad formou spoločenského podujatia, ktoré by zaujalo širšiu verejnosť. Rozhodli sme sa pre formu stretnutia v prírode. Z množstva krásnych miest v okolí našej obce sme vybrali Vinohrádok, podľa ktorého toto podujatie dostalo aj názov.

Pripravili sme zábavu pre vaše deti a vnúčatá v podobe nafukovacích skákadiel, tvorivých dielní, súťaží pre deti a športových aktivít. Čakal vás pravý poľovnícky guláš od Poľovníckeho združenia Hradište, Dubodiel – Veľká Hradná, „opekačka“ a iné občerstvenie, a to všetko so sprievodom ľudovej hudby, našej Dubienky.

Dúfame, že sa nám (napriek počasiu, ktoré nás riadne potrápilo, ale i spojilo) podarilo splniť náš zámer, aby sme zamestnali vaše deti a vnúčatá, aby ste sa stretli a zabavili v spoločnosti svojich známych, na čo by ste si možno v inú bežnú sobotu nenašli čas...

Úprimne ďakujeme všetkým, ktorí pomáhali pri príprave a realizácii podujatia, Spolagru, s. r. o., Poľovníckemu združeniu Hradište, Dobrovoľnému hasičskému zboru Dubodiel, dievčatám, ktoré sa postarali o program pre deti, a v neposlednom rade gazdinkám, ktoré priniesli výborné koláče.

Zároveň si dovoľujeme vysloviť želanie, aby sa letné slávnosti stali v našej obci tradíciou. Budeme ich rok čo rok obohacovať novým programom, preto radi uvítame vaše podnety.

Ing. Erika Hostačná, zástupkyňa starostu

MLADÉ TALENTY (dnes športové)

Alžbeta a Kristína Obstové

Alžbeta Obstová je študentkou Strednej odbornej školy stavebnej v Trenčíne, Kristína Obstová navštevuje Gymnázium L. Štúra v Trenčíne. Obe dievčatá sa okrem študijných povinností venujú svojej najväčšej záľube – hádzanej.

Profesionálne začali hrať hádzanú v roku 2007 za družstvo mladších žiačok Bánovce nad Bebravou. V tejto kategórii najväčšie úspechy družstva dosiahli na majstrovstvách SR, kde obsadili 3. miesto. V tejto kategórii hrali aj súťaž medzi základnými školami, kde postúpili na majstrovstvá SR a umiestnili sa na 2. mieste.

Ako mladšie žiačky získali rôzne ocenenia, napr. najlepšia streľkyňa, najlepšia hráčka a Alžbeta, ktorá v tejto kategórii hrala na poste brankárky, ocenenie najlepšia brankárka.

Neskôr, ako staršie dorastenky, hrali za družstvo Jednota Sokol Gábor Bánovce nad Bebravou, kde boli vybrané do širšieho výberu kadetskej reprezentácie SR. Od septembra 2015 reprezentujú družstvo žien v Bánovciach nad Bebravou.

Na 44. ročníku O pohár partizánskej brigády J. Žišku v Bánovciach nad Bebravou bola Kristína vyhlásená za najlepšiu hráčku turnaja v kategórii žien a v ankete Športovec roka 2014 (bánovský región) obsadila v menovanej kategórii 4. miesto.

JP

Nikolas Šťastný

Som študentom Obchodnej akadémie v Trenčíne. Vo voľnom čase sa venujem parkouru a freerunningu. Parkour je o čo najrýchlejšom a najefektívnejšom presune z bodu A do bodu B. Freerunning, je vlastne parkour, ale už s prvkami akrobacie, napríklad v podobe salt a rôznych otočiek.

Začiatky boli veľmi ťažké. Keďže sa začína z ničoho, mnohým pádom sa nedá vyhnúť, preto bolo aj veľa modrín. Čo sa týka zranení, najčastejšie sú zlomeniny a vyklbeniny, nás našťastie nič vážne nepostihlo, okrem spomínaných modrín.

Tomuto športu sa venujem už viac ako 3 roky. Dostal som sa k nemu náhodou cez počítačovú hru. S kamarátom sme sa to pokúšali napodobňovať, neskôr sme začali vyhľadávať ďalších, ktorí boli na tom podobne. Tak som vlastne spoznal chalanov z môjho tímu. Našu akrobatickú skupinu For Fun Crew tvorí 5 členov a všetci sme z okolia Trenčína. Trénujeme spolu 1–2-krát do týždňa buď v gymnastickej hale, alebo vonku.

Vystupujeme na rôznych akciách a predstaveniach, ako bývalí žiaci sme vystúpili v programe na oslavách 50. výročia otvorenia novej budovy ZŠ v Trenčianskom Jastrabí. Zúčastnili sme sa šou Česko Slovensko má talent, kde sme od porotcov dostali 4-krát áno. Napriek tomu, že štúdium mi zaberie veľa času, chcem sa aj naďalej venovať akrobacii.

Nikolas Šťastný

Zdatní turisti spod Inovca

Zaujímavú poznávaciu cestu podnikli cez leto súrodenci Marek a Matúš Petříkovi. Pribrali do trojice aj Natáliu Jurčíkovú, priateľku Marka a spoločne absolvovali pešiu túru naprieč celým Slovenskom, Cestu hrdinov SNP.

Marek inšpirovaný zážitkami z tejto cesty dvoch mladých ľudí si povedal, že ju chce podniknúť. Rozhodnutie dozrievalo v jeho myšli rok a pol. Prišlo leto a na cestu z Novej Sedlice do Bratislavy boli pripravení.

Najskôr sa museli dopraviť z Trenčína do Žiliny a nočným vlakom do Humenného. Cesta sa im zdala nekonečná. Pokračovali do Sniny a Novej Sedlice. Z najvýchodnejšej slovenskej obce Nová Sedlica, ktorá leží na slovensko-ukrajinskej hranici, sa po červenej značke vydali na túru do Duklianskeho priesmyku, kde sa napojili na trasu Cesty hrdinov SNP. Z Novej Sedlice prešli cez Kremenec, Duklianský priesmyk, Svidník, Bardejov, Košice, Kúpele Štós, Palcmanskú Mašu, Telgárt, Kráľovu hoľu, Čertovicu, Chopok, Donovaly, Krížnu, Krahule, Kremnické bane, Vyšehradské sedlo, Fačkovské sedlo, Čičmany, Strážov, Trenčianske Teplice, Soblahov, Veľkú Javorinu, Myjavu, Štefánikovu mohyľu na Bradle, Dobrú vodu, Pezinskú babu, Kamzík, Bratislavu, hrad Devín.

Vyraziť a kráčať, od rána do večera, s prestávkami na oddych. Najesť sa zo zásob, ktoré si niesli v batohoch na chrbte. Často niečo dostali aj od dobrych ľudí alebo si kúpili, ak bolo kde. Voda, tá bola vzácna, lebo často chýbala. Nocovali v turistických útulniach na hrebeňoch hôr alebo v podnájme, ale často pod holým nebom. Jedno ráno strávili pri najstaršom kostolíku na Slovensku v Hervartove, ktorý je zapísaný v zozname pamiatok UNESCO. Zažili všeličo, horúčavy aj

búrky, mravce, komáre a kliešte, ale aj cvrkot cvrčkov, blikanie svätôjanských mušiek a nádherné ticho. Občas ovlážení sprchou, inokedy umytí aspoň v potoku, ale plní dojemov po celodennom chodení sladko zaspávali. Kríza ich trápila, keď ráno dopili posledný polliter vody a plazili sa celý deň od jedného vyschnutého prameňa k druhému. Desaťhodinová cesta na Duklu tak bola bez vody utrpením. Zažili deň, keď lialo ako z khrly a hmla bola hustá ako mlieko. Vtedy zostali ležať v teplých spacákoch. Keď im došlo jedlo, tak zúfalo prežívali na kombinácii čučoriedky, lesné jahody,

čokoláda, syr, hroznový cukor. Preto sa potom usmievali na seba modrými úsmevmi. Cestou stretli aj skupinku, ktorá išla Cestou hrdinov opačným smerom. Vo Vyšnom Komárniku neobišli unikátny drevený kostolík. Na hrade Zborov strávili noc v spacích vakoch pod hradným múrom. Cesta viedla aj cez Bardejovské kúpele. V Košiciach na omši v Dóme svätej Alžbety sa presvedčili, že dóm je veľkolepý nielen zvonka, ale hlavne zvnútra. Najvyšší vrchol cesty zdolali absolvovaním výstupu na Ďumbier (2 043 m n. m.). Najkrajší západ slnka v živote, tvrdí Marek, zažil na hrebeni Nízkyh Tatier, na vrchole Chopku. Putovaním sa dostali do geografického stredu Európy, za ktorý je považovaný Kostol svätého Jána Krstiteľa pri Kremnických baniach. Keď vystúpili na Strážov, v diaľke zazreli Inovce a cítili krásny pocit domova. Ten sa umocnil, keď sa stretli vo Fačkovskom sedle s dedkom a babkou z Dubodiel, rodičia a súrodenci ich podporili účasťou a jedlom pri stretnutí na Čertovici. Cestu mali naplánovanú aj cez Soblahov, kde si dopriali jeden deň odpočinku u starých rodičov. Dobre im padlo oddýchnuť si a nabrať nové sily, aj duchovné, aby pokračovali ďalej.

Posledné kilometre cesty im už potom ubiehali veľmi rýchlo. Cez Trenčín prešli ako vo sne. Pri stúpaní na Devínsku kobyľu sa stratili v hmle. Vyšli na ňu, aj keď to nebolo potrebné, asi preto, aby z Kobyly zišli víťazoslávne na Devín.

Po Ceste hrdinov SNP a Štefánikovej magistrále prešli pešo 870 kilometrov. Zdolali prevýšenie cca 40 kilometrov, (za celú cestu vystúpili a následne klesli). Cesta im trvala 35 dní, od 15. júla do 18. augusta 2015.

„Stretali sme super ľudí. Slovensko je krásne. Bolo fascinujúce sledovať, ako sa ubiehajúci kilometrami mení. Život na ceste bol najväčším dobrodružstvom. Táto cesta bola vyskladaná z milióna zážitkov. Už sa ale rozmazáva, ako obraz za oknom z kvapiek mraku nášho idúceho vlaku.“ Týmito slovami končí Marek spracovanie svojich zážitkov s názvom Leto na ceste.

Čo im dala táto Cesta? Určite nie iba množstvo zážitkov z krásnej prírody a poznávania architektúry, či overenia si svojej fyzickej zdatnosti, ale aj poznania ľudí, ktorých stretali, ich mentality. Najviac však mohli spoznať svoje charaktery, vytrvalosť, odhodlanosť, vedieť sa spoľahnúť jeden

na druhého, popasovať sa so situáciami, ktorým boli vystavení a úspešne dôjsť do cieľa.

Tak naši študenti stavbári a dizajnérka splnili výzvu, ktorú dali sami sebe.

Želáme im, aby takto úspešne splnili i ďalšie výzvy, ktoré im život pripraví.

Viliam Petrik (dedko)
a Ľ. Šťastná

Ako sa žije našim dvojčatám

Príchodom dieťaťa do rodiny sa toho veľa zmení. Ale keď naraz pribudnú dve? Pri pátraní v minulosti a spomínaní príbuzných som zistila, že v obci sa viackrát narodili dvojčatá. Ale boli prípady, keď prežilo iba jedno, alebo zomreli krátko po narodení. Vypátrali sme nasledujúce dvojice: Peter a Pavol Repovci, Božena a Edita Doktorové, Peter a Mária Doktorovci, Ján a Mária Országhovci, Marta a Mária Ďurechové, Jozef a Mária Doktorovci, Pavol a Peter Petríkovci, Anton a Ľudmila Petríkovci, Juraj a Jaroslav Chrenkovci, Marta a Mária Doktorové, Matúš a Jakub Petríkovci, Marián a Ivana Kováčovci, Alžbeta a Kristína Obstové, Laura a Romana Šaturové.

V obci žijú aj s rodinami dvaja bratia, Ján a Jozef Ďurmekovci, ktorí pochádzajú z trojčiat. Je viac párov dvojčiek, ktoré sa narodili už mimo obce, pretože rodičia sa z obce odsťahovali, ale aspoň jeden z rodičov pochádzal z obce. Aké boli, alebo sú príbehy našich dvojčiat?

Z údajov a spomienok príbuzných začnem staršou dvojicu dvojčiat, ktorú tvorili **Peter a Mária Doktorovci**.

Narodili sa 1. 7. 1924 rodičom Rehorovi a Kataríne, rodenej Petrikovej. Peter sa narodil prvý. Prišli na svet ako 6. a 7. dieťa, potom mali rodičia ešte 3 deti. Základnú rímskokatolícku školu navštevovali deti v obci. Mária potom pokračovala na učňovskej škole v Trenčíne, odbor krajčírstvo. Krátko pracovala v dámskom salóne v Trenčíne. V r. 1946 sa rozhodla pre rehoľný život, vstúpila do Kongregácie misijných sestier – služobníck Ducha svätého v Ivánke pri Nitre. Prijala meno Ireneja. Prežila ťažké obdobie prenasledovania cirkevní. V roku 1950 sa ocitla v česko-nemeckom pohraničí, v Trutnove. Stala sa vodičkou motorových vozidiel v ústave pre mentálne postihnutých, pretože v tom čase bol nedostatok civilných zamestnancov, mohla si urobiť vodičský kurz.

Po zmene systému, keď bol ústav Kongregácie misijných sestier vrátený reholi, vrátila sa naspäť a bola ustanovená za matku predstavenú. Zomrela 22. 12. 2001. Pochovaná je na cintoríne v Ivánke pri Nitre, na vyhradenom mieste pre sestričky rehole, v tesnej blízkosti kostola.

Peter sa vyučil za obuvníka v Bánovciach nad Bebravou. Keď odchádzal do učenia, musel absolvovať pešo cestu do Ruskoviec a potom vlakom do Bánoviec. Vôbec sa mu nechcelo odchádzať z domu. Za prácou odišiel do Partizánskeho, kde pracoval v Závodoch 29. augusta a v Partizánskom aj býval, neskôr aj s manželkou Štefániou, rodenou Domčekovou, ktorá pochádzala z Nedanoviec. Do Dubodiel prišli bývať v roku 1966. Vtedy mali už výtúženú, ale ešte len dvojročnú dcérku, narodila sa po ôsmich rokoch manželstva. V obci si postavili nový dom, narodila sa im ešte jedna dcéra. Potom pracoval až do odchodu na dôchodok v Bánovciach nad Bebravou. Sestra si na neho spomína ako na brata, ktorý sa radšej „motal mame pri sukniach a dvojička, hoci bola dievča, bola radšej s otcom pri koňoch“. Také mali rozdielne povahy. Peter zomrel 16. 2. 1991. Bol veľmi skromný a dobrý. Pripomenúť si ho môžeme aj vo sviatočnom dubodielskom kroji, v katalógu k výstave – Ludový odev na okolí Trenčína, ktorý vydalo Trenčianske múzeum v r. 1986.

Najstarším párom žijúcich dvojčiat cez leto boli **Ján a Mária Országhovci**. Narodili sa v rodine Jána a Márie 20. júla 1945. Prvá prišla na svet Mária a asi po pol hodine brat Ján. Boli v poradí 4. a 5. dieťa rodičov. S deťmi pomáhali rodičom starí rodičia z otcovej strany. Deti sa stali miláčikmi dedka Petra. Keď rodičia robili na poli, mala ich na starosti sestra Anna. Spomienky na rozprávanie sestry, ako ich často aj hladných so susedkami uspali, len aby neplakali, lebo mamou pripravené jedlo sa zázračne minulo, aj dnes podľa spomienok Márie vyvolávajú úsmev. Z rozprávania otcovej sestry Anny, ktorú volala tetinka, vie, že ako prvého

mama vždy krmila brata. Už ako deti pomáhali rodičom, či už chodili na pole, alebo zrovnávali prútie na brezové metly a večer si písali úlohy pri petrolejovej lampe. Učili sa dobre, ale po skončení osemročnej školy v Dubodiele nemohli pokračovať v štúdiách, pretože otec nechcel vstúpiť do družstva. Až po dvoch rokoch sa dostali do TOS-ky, kde sa obidvaja vyučili za sústružníkov a potom tam aj pracovali. Mária sa vydala ako 22-ročná za Františka Maleca. Majú troch dospelých synov. Po skončení materskej dovolenky si urobila ekonomickú nadstavbu a pracovala v administratíve. Brat Ján sa ženil ako 25-ročný. S manželkou Vierou mal tri dcéry. Pracoval u viacerých zamestnávateľov, naposledy na Čističke odpadových vôd v Bánovciach nad Bebravou. Jeho záľubou okrem práce na sústruhu bol stolný tenis, ktorý od roku 1967 hrával za obec v okresnej súťaži. Od konca augusta, bohužiaľ, táto najstaršia dvojica dvojčiat nie je úplná, lebo Ján zomrel.

Oveľa mladšiu dvojicu dvojčiek tvoria **Marta a Mária Doktorové**. Narodili sa 10. 2. 1988 v Trenčíne rodičom Pavlovi a Oľge, rodenej Hostačnej. Mama Oľga mala 33 rokov a otec Pavel 37. Dievčatá prišli na svet cisárskym rezom, je medzi nimi iba minútový rozdiel. Prvá prišla na svet Mária. Sú jednovaječné dvojčky. Tie sa väčšinou na seba úplne podobajú, no nie vždy to tak musí byť. Sú aj výnimky a ony sú jedna z nich.

Riadky, ktoré budete ďalej čítať, napísali Marta a Mária ako odpoveď na moje zvedavé otázky.

„Mamina si dvojčky-dievčatá vysnívala, respektíve želala si, no lekár jej to potvrdil až v 5. mesiaci tehotenstva. Mária hrala s pánom doktorom schovávačku a našiel ju až pri druhom sonografickom vyšetrení. Sú v poradí tretie a štvrté dieťa, doma ich čakali už dvaja bratia. Jeden mal 14 rokov a druhý 9. Doma sa všetci tešili, boli radi, že po dlhšom čase sa rodina znova rozrastie, dokonca o dve malé deti. Mamine pomáhal samozrejme tatino, nie jedenkrát kvôli „detským povinnostiam“ zmeškal autobus do práce. S opaterou pomáhali aj obidve babky, ktoré už boli na dôchodku, trávili s nami veľa času, veľa nás naučili, rady sme sa s nimi hrali, chodili do prírody, dokonca sme nechodili ani do škôlky. Nesmieme zabudnúť ani na našich bratov, ktorí rodičom kedykoľvek s nami pomohli. Vzorne sa o nás postarali. Na detstvo si rady spomíname. Rodičia nám kupovali všetko dvojmo a mali sme veľa vecí aj spoločných, vedeli sme sa podeliť a požičať si veci aj hračky. Keď sme boli malé, obliekali nás rovnako. Keďže náš vkus je skoro rovnaký, tak sme sa aj neskôr obliekali veľmi podobne. Aj v súčasnosti sa stane, že máme v šatníku rovnaké oblečenie. Ak sa jeden z nás niečo páci a myslíme si, že sa to bude páčiť aj tej druhej, zavoláme si a kúpime si to.

ZŠ sme začali navštevovať v Dubodiele, potom od piateho ročníka v Trenčianskom Jastrabí. V škole sa niekedy stalo, že si nás pomýlili. No bolo to skôr tým, že si nemohli zapamätať, aké meno ktorej patrí. Učili sme sa skoro rovnako. Spravodlivo sme si to rozdelili, mne – Marte „išiel“ skôr slovenský jazyk a Márii zasa matematika. Mária je typ, ktorý si učivo rýchlejšie zapamätá, niekedy stačilo, že si učivo prečítala pred hodinou. Ja som na učenie potrebovala viac času. Po základnej škole sa naše cesty rozdelili. Sestra Mária má umelecký talent, bavilo ju kreslenie. Začala študovať na Strednej umeleckej škole v Trenčíne odbor propagačné výtvarníctvo. Neskôr však prestúpila a štúdium ukončila v odbore technické a informačné služby. V súčasnosti Mária pracuje v Anglicku. Martu bavila práca s deťmi, preto si zvolila Gymnázium v Bánovciach nad Bebravou, a potom pokračovala v pedagogickom štúdiu na vysokej škole. V bakalárskom stupni som absolvovala odbor pedagogika a magisterský stupeň mám ukončený

v odbore andragogika. Teraz pracujem ako vychovávateľka v Základnej škole s MŠ v Dubodiele. Zhodneme sa vo veľa veciach, tvrdia sestry, ale čo sa týka filmov a kníh, každá preferuje iný žáner. Mária je zaťažená na sci-fi, fantastické a akčné filmy či knihy. Marta si oddýchne pri romantike či cestopisoch. Nedelne popoludnia sme však spoločne trávili sledovaním Hercula Poirota. Aj v hudbe sa náš štýl trochu odchyľuje. Mária obľubuje ľudovo povedané, „búchanice a trieskanice“, Marta si skôr zatancuje na oldies a latino, ale počúvajú všetky žánre, od ľudovky až po operu. Ešteže máme kamarátky, s ktorými si v tomto smere rozumieme a spolu si zatancujeme. Úplne rovnaký vkus sme nemali ani na chlapcov. Rovnakí chlapci sa nám páčili tak na základnej škole, lebo ich tam nebolo až tak veľa. Potom sa nám to už nestávalo. Aspoň sa nám nestalo, že by sme sa pre nejakého chlapca pohádali.

Vychovávať dvojčky je dosť náročné, ale rodičia to spolu v pohode zvládli. Keď bolo treba, v noci si každý jednu zobral na starosť, utišoval a uspával. Postupne sa všetko upravilo a vytvoril sa systém, ktorý fungoval. Mamina aj tatino nás vedeli vždy rozoznať na 100 %, mali sme dosť odlišných znakov, či už tvar tváre, vlasy, alebo farba náušnic... Keďže sme boli stále spolu, aj choroby sme si v detstve rýchlo medzi sebou rozšírili, väčšinou sme boli choré naraz obidve. Odmalička sme boli stále spolu, prešli sme si rôznymi fázami. Sem-tam sme mali aj ponorkovú chorobu. Teraz spomíname a nejde nám do hlavy, pre aké hlúposti a maličkosti sme sa dokázali pohádať a dokonca aj pobiť. Náš vzťah je však veľmi dobrý a medzi nami je veľmi silné puto. Sme spolu akoby prepojené. Často sa nám stáva, že nám napadnú rovnaké myšlienky, dostaneme rovnaký nápad a rozumieme si aj bez slov. Nedokážeme bez seba dlho vydržať, musíme si aspoň napísať správu alebo si zavolať, či skypujeme. Máme sa veľmi rady a nevieme si predstaviť, že by sme spolu nevychádzali. A tak isto je to aj so staršími bratmi. Napriek vekovému rozdielu si veľmi dobre rozumieme a vieme, že sa môžeme na seba spoľahnúť. Rodičia nás k tomu viedli. Vždy zvykli vravievať, že kto nám pomôže, ak my sami nie.

Nemali sme pocit, že by sa niekto z nás venovali menej. Tým, že sme boli stále spolu, sa nám dostávalo pozornosti rovnako. Keď sme boli malé, tak som ja (Marta) bola viacej uplakaná. Bola som permanentne zavesená na mamine. Sestra nemala taký problém. Aspoň s jednou mala mamina v tomto smere výhodu. Na druhej strane som bola ja (Marta), dieťa, ktoré, kde ste položili, tam bolo a hralo sa. Mária bola šinter a rodičia na ňu museli dávať pozor. Raz nás mamina obliekala na prechádzku. Máriu obliekla ako prvú. Sestra odišla von a mamina začala obliekať mňa. Keď sme boli hotové, išli sme von po sestru. Maminu skoro porazilo, keď uvidela Máriu v tých krásnych tmavomodrých šatách a bielych pančuchách zahrabanú po krk v piesku. Vtedy mamina zmenila taktiku a ako prvú obliekala vždy mňa.“

Takto zaujímavo nám napísali a podelili sa o svoje spomienky na detstvo Marta a Mária Doktorové.

V predchádzajúcej generácii sa v tejto rodine narodili dvojčky z obidvoch strán. Otec mamy Oľgy mal súrodencov dvojčky a otcova teta tiež mala dvojčky.

Rodinám ďakujem za ochotu podeliť sa s nami o udalosti a zážitky, z ktorých je možné priblížiť život našich párov dvojčiat.

Pokračovanie o živote ďalších párov uverejníme v nasledujúcich číslach novín.

L. Šťastná

SPZOZA ŠKOLSKEJ BRÁNY

Vianoce sú opäť pred dvermi a deti sú plné očakávania, čo im Ježiško prinesie pod stromček. Tie malé z materskej školy, väčšie zo základnej školy a priznám sa, aj my dospelí sa na tento sviatok tešíme. A to sme len prednedávnom nastúpili do školských lavíc.

V tomto školskom roku navštevuje základnú školu tridsať žiakov. September najviac očakávali prváci, ktorí do školských lavíc zasadli prvýkrát. Učia sa písmená a, s, m, i, e, ... Naučili sa počítat' do osem. Druháci spoznávajú samohlásky, spoluhlásky, dvojhásky a učia sa sčítovať a odčítovať v obore do sto. Tretiaci získavajú vedomosti o násobení a delení a učia sa vybrané slová. Štvrtáci sa zdokonaľujú v násobení, premieňajú jednotky, riešia slovné úlohy a v slovenčine vedia, že byť a byť sú dve odlišné slová (pravopisne i obsahovo). Vo všetkých ročníkoch sa učíme tiež anglický jazyk, informatickú výchovu, hudobnú, výtvarnú, telesnú výchovu.

V októbri sme sa zúčastnili kultúrneho podujatia v Trenčianskom Jastrabí. Divadelné predstavenie, ktoré mali možnosť vidieť žiaci 3. a 4. ročníka, sa nám veľmi páčilo. Bol to príbeh o bratoch Grimmovcoch a niekoľko úryvkov bolo v anglickom jazyku. Umelecký zážitok nám poskytlo aj vystúpenie s názvom O zvieratkách. V tomto hudobno-dramatickom pásme, do ktorého sa deti aktívne zapájali, sme si vypočuli piesne a hádanky o zvieratkách a rozprávku O troch prasiatkach.

V novembri sme vystúpili pre jubilantov a teraz pripravujeme vianočnú besiedku pre rodičov, starých rodičov a priateľov školy. Bude to príjemné posedenie pri vianočnom stromčeku a punči, kde potešíme všetkých prítomných básňami, tancom, scénkami a koledami.

Materskú školu navštevuje v školskom roku 2015/16 dvadsaťšesť detí. Deti sú v dvoch triedach. Predškoláci sa pod vedením pani učiteľiek zodpovedne pripravujú na zápis do 1. triedy, ktorý bude, na rozdiel od predošlých

rokov, nie vo februári, ale v apríli. MŠ navštevuje logopedička, pod ktorej vedením si zlepšujú výslovnosť. Taktiež majú možnosť navštevovať jedenkrát týždenne anglický jazyk, v ktorom sa veku primeranou formou zoznamujú s prvými anglickými slovami v básňach a piesňach.

Okrem výchovno-vzdelávacieho procesu majú v materskej škole akcie pre starých rodičov (október je mesiac úcty k starším). Tekvičkovú slávnosť sme tento rok vymenili za lietanie so šarkanmi. I keď nám počasie veľmi neprialo, radosť detí to zachránila. Našli sa šikovní rodičia, ktorí si vyskúšali výrobu drakov. Oceňujeme ich originalitu. Pani kuchárky nám pripravili občerstvenie: syrovú a karfiolovú nátierku.

Mikuláš prišiel do materskej a základnej školy 4. decembra. Zarecitovali a zaspievali sme mu a za odmenu nám dal sladké maškrtky. Pripravujeme tiež vianočnú besiedku, na ktorú vás srdečne pozývame. Nechceme vymenovávať jednotlivé aktivity, mimochodom, nájdete ich aj s fotogalériou na našich internetových stránkach.

Čo však chceme, je poďakovať sa rodičom, obecnému úradu, Lesnej

správe, Dobrovoľnému hasičskému zboru a všetkým za spoluprácu. Máme spoločný cieľ: tešiť sa z úspechov našich detí a z ich vedomostí.

❄️ ❄️
V mene žiakov ZŠ a MŠ,
učiteľiek a zamestnancov školy
vám prajem príjemné prežitie
vianočných sviatkov ❄️ ❄️
v rodinnom kruhu
a do roku 2016 veľa osobných
a pracovných úspechov. ❄️ ❄️

Mgr. A. Malecová

internetové stránky:
www.zssmsdubodiel.edupage.org
www.msduodiel.sk

Vianočné posedenie

Klub žien v Dubodiele usporiadal 12. decembra 2015 vianočný večierok. Posedenie nám spríjemnila hudobná skupina Dubienka. Ďakujeme všetkým, ktorí sa podieľali na príprave tohto stretnutia aj všetkým zúčastneným.

Naším členkám a ich rodinám želáme požehnané vianočné sviatky a všetko dobré v nastávajúcom roku 2016.

Za výbor klubu žien Mária Petriková

Videl Božím spôsobom – srdcom

Videl Božím spôsobom – srdcom...

... napísal český Katolícky týdeník po smrti nášho rodáka – Františka Petrika. Zomrel po trojmesačnom boji s ťažkým zápalom pľúc 26. 3. 2015 vo veku 64 rokov. Rozlúčka s ním sa konala najskôr v Olomouckej katedrále a následne bol prevezený na miesto svojho posledného odpočinku – do rodnej obce – Dubodiele.

Keďže študoval a pôsobil v olomouckej arcidiecéze, rozlúčili sa s ním mnohí priatelia i veriaci takmer zo všetkých kútov Moravy.

Svätú omšu slúžil olomoucký arcibiskup Ján Graubner. Snáď najlepšie vystihol jeho pastoračnú činnosť biskup Jozef Hrdlička, ktorý okrem iného povedal: „František mal od Pána Boha mnoho darov – napr. silný náboj ľudskosti, kňazského srdca a identity pastiera, ktorý vie, komu uveril a pre koho žije; vedel ľudí duchovne viesť a všetkým bez rozdielu pomáhal niesť ich životný kríž.“ A ďalej pokračoval: „Prešiel radou farností, každá zmena vyžadovala veľkú duševnú i telesnú silu, ale František bol muž do nepohody – vedel pôsobiť ako farár na zapadnutom Osoblažsku (severná Morava), ale i ako dekan vo väčších mestách (Uh. Hradištie), tiež ako riaditeľ cirkevného gymnázia v Kroměříži.

Posledné roky žil v Olomouci. Mal na starosti formáciu trvalých diakonov, sekulárny inštitút Caritas Christi; pôsobil ako spirituál na vyššej odbornej škole Caritas a v duchovnej starostlivosti o väzňov (Mírov, Olomouc). Táto práca ho v tomto období naplňovala najviac.“

Pretože rozumel ľudskej duši, vyhľadávali ho kvôli súkromným spovediam rôzne vekové i sociálne kategórie ľudí. Naplňal v praxi to, čo vždy hlásal – kňaz má byť pre veriaceho človeka psychológ i psychiater zároveň. Toto bola aj jeho posledná činnosť pred Vianocami, keď ho 25. decembra 2014 odviezla sanitka na ARO Fakultnej nemocnice v Olomouci. Tu sa striedali pri jeho lôžku mnohí, ktorí mu chceli poďakovať za jeho duchovnú podporu a pomoc.

A na záver za všetkých list od detí z jeho blízkeho okolia: „Milý Otče Františku, už ťeď nám všetkým chýbiš, moc se nám stýská, ale verím, že se máš dobře a raduješ se s Bohem v nebi. Snad se tam jednou všichni sejdem. Moc Ti chci poďakovat za ty chvíle s Tebou a za lásku, kterou si kolem sebe rozdával. Nikdy na Tebe nezapomeneme!“

Mária Forgáčová

Rozlúčili sme sa...

František Petrik sa narodil 10. júna 1950 v Dubodiele, rodičom Františkovi a Margite, rodenej Malecovej. Základnú školu navštevoval v rodnej obci. Potom pokračoval na Strednej všeobecnovzdelávacej škole (neskôr gymnázium) v Trenčíne. Po skončení v r. 1968 pokračoval na bohosloveckej fakulte v Olomouci.

Kňazskú vysviacku prijal 23. júna 1973 v Olomouci. Prvú svätú omšu doma pre rodákov mohol slúžiť až s odstupom času.

Na Morave ho oslovovali otec František. Pre nás v dedine bol vždy Ferko, ako občas aj sám pripomenul, Kyselicových (podľa prezývky). Bol dobrosrdečný, priamy, s otvoreným srdcom. Jeho pohľad a úsmev, tón jeho hlasu, taký mal len on, pre nás „náš Ferko“.

Zdravo spontánnu radosť sme cítili pri každom stretnutí. Keď kázal, nikto sa nenudil, prebúdzať v ľuďoch nové výzvy, vedel ich inšpirovať, ľudsky a duchovne viesť. Svätú omšu slúžil nie v okázalosti, ale v prostote a radosť.

Zanechal v našich srdciach zmysel pre cenu priateľstva. Z jeho spôsobu života nepriamo vyžarovala pokora. Lásku čerpal z modlitby, ktorá mu dávala silu. Nadovšetko miloval Krista, čo dennodenne prejavoval postojmi, prácou, slovami, vernosťou a rešpektovaním autority. Bol ochotný znížiť sa ku komukoľvek, nie pre svoju slávu, ale aby ľudí priblížil Kristovi, prípadne Krista priblížil ľuďom, ktorí ho nepoznali. Tvrdil, že je „jednoduchšie rybu do siete chytiť, náročnejšie je úlovok v sieti udržať“, venovať ľuďom ďalšiu starostlivosť.

Vôbec nestál o chváloreči, hovoril, že pre chvíľu smrti budeme všetci potrebovať božie odpustenie a milosrdenstvo. V prvých rokoch pôsobenia na Morave veľa budoval, opravoval, pomohli mu aj niektorí rodáci. Prešiel celým

radom farností, veľa sa sťahoval. A preto ho ľudia navštevovali tam, kde práve pôsobil.

Otec Ferko bol veľký národovec. Ako študent strednej školy sa zaujímal o históriu rodnej obce. Chodil do archívov v Trenčíne, Nitre, Trnave a s veľkým úsilím hľadal dokumenty, ktoré sa týkali histórie rodnej obce. Aj napriek mnohým problémom sa mu podarilo získať cenné dokumenty. Všetko spracoval a zapísal, pri prepisovaní mu pomohla i sestra Mária. Keď som začala písať kroniku obce v roku 1982, všetko som do nej prepísala. Jeho zásluhou potom mohli mnohí študenti použiť tieto materiály vo svojich prácach.

Ako zaznelo pri poslednej rozlúčke, môžeme poďakovať p. Bohu, že nám ho dal a otcovi Ferkovi, že pokiaľ mu zdravie slúžilo, dokázal tieto dary nie jednorazovo, ale neustále premieňať a rozdávať nám všetkým.

„Láska je túžba po dobre druhého človeka, treba ju prejavovať v každodennom živote, láska k Bohu nie je konkurenciou ľudskej láske, úcta k druhým, šanca žiť slobodne nespočíva v tom, že si dovoľím všetko, čo chcem, ale v tom, že viem bez toho vydržať, viesť deti k radosť z Boha.“

Dokážeme tieto jeho myšlienky naplňovať v každodennom živote, alebo si ich pripomenieme, keď sa zastavíme v tichu pri jeho hrobe na miestnom cintoríne?

Odpočívaj v pokoji.

L. Šťastná

Zhrnutie jarnej časti sezóny 2014/2015

Minulý ročník dopadol pre **A-mužstvo** vzhľadom na jesennú časť vcelku zle. Veď po výbornej prvej časti skončil Dubodiel až na priemernom 12. mieste šestnásťčlennej tabuľky. To by sme nemuseli brať vôbec tragicky, no keď sa pozrieme na to, ako sa nám darilo cez jesennú časť, kedy sme dokázali získať v 15 zápasoch iba chudobných 11 bodov, dôjde nám, prečo sme v tabuľke klesli až o 8 priečok. Tešiť nás mohla iba strelecká potencia našich hráčov. Peter Hostačný sa so 16 gólmi umiestnil na peknom 6. mieste, a Peter Kúdela s 15 gólmi na 7. mieste. Z ďalších strelcov sa ešte presadili: Tomáš Žáčik 9, Vladimír Malec 6, Juraj Červený 4, Tomáš Petřík 3, Stanislav Petřík 2 a Martin Trnčák 1. Jeden gól si súper strelil sám. Čo sa týka skóre 57:55 – to nás zaradilo v ofenzíve na 11. a v defenzíve na 7. miesto.

Minulý ročník nedopadol najlepšie ani pre našich **dorastencov**. So ziskom 24 bodov sa umiestnili v tabuľke 5. ligy Sever na predposlednom 15. mieste a so súťažou sa ako vypadáajúci tím rozlúčili. Po poslednom kole mali dorastenci 10. najlepší útok (55 strelených gólov) a 2. najhoršiu obranu (92 inkasovaných gólov).

Žiaci sa v porovnaní s jesennou časťou 2014/2015 posunuli o jedno miesto smerom nadol z 2. na 3. miesto. No i tak je ich umiestnenie výborné. Z 22 zápasov prehrali len 3 a získali skvelých 57 bodov. So skóre 167:18 disponovali 3. najlepšou ofenzívou a 2. najlepšou defenzívou.

Zhrnutie jesennej časti 6. ligy – dospelí

Postavenie A-mužstva hovorí za všetko. Na jar nás čaká tuhý boj o záchranu. V porovnaní s minulosťou sme na tom po jesennej časti patrične horšie. Zatiaľ čo minulú sezónu sme s 26 bodmi okupovali výborné 4. miesto, tá súčasná nás stavia do oveľa ťažšej pozície. V 15 zápasoch sme dokázali získať iba 13 bodov, čo nás posúva až na súčasné 15., predposledné miesto s najväčším počtom mínusových bodov (-11). Za všetko hovorí i skóre. V minulej sezóne sme mali po 15 zápasoch skóre 26:14, to dnešné 18:37 vypovedá o tom, že disponujeme najhoršou ofenzívou a štvrtou najhoršou defenzívou. V poradí strelcov A-mužstva vedie

Peter Hostačný s 5 gólmi, za ktorým nasledujú: Peter Kúdela 4, Jakub Scheer 3, Juraj Červený 2, Martin Trnčák 2, Vladimír Malec 1 a Michal Knoll 1.

Podstatne väčšiu radosť nám robia naše mládežnícke mužstvá. Dorast je po 10-tich zápasoch v výbornom 4. mieste v tabuľke 6. ligy Sever so ziskom 18 bodov – rovnaký počet získala i 3. Horná Súča. Dorastenci disponujú 4. najlepšou ofenzívou s 33 strelenými gólmi a 5. najlepšou defenzívou súťaže (22 inkasovaných gólov). Najväčšiu radosť nám však robia naši najmenší – žiaci. Tí sú po jeseni na 1. mieste 5. ligy starších žiakov skupiny A. V deviatich zápasoch okúsili iba raz trpkosť prehry a s 24 bodmi sú o skóre prví pred družstvom Melčice-Lieskové. Žiaci taktiež disponujú najlepšou ofenzívou (72) i defenzívou (13).

Po jesennej časti môžeme byť s účinkovaním našich mužstiev spokojní len sčasti. Zatiaľ čo žiaci a dorast nám robia bez pochyb radosť, A-mužstvo je od začiatku sezóny vo výsledkovej a, povedzme si pravdu, i vo výkonnostnej kríze. Je pravda, že každý, počnúc od prezidenta, trénerov či hráčov vykonáva svoju funkciu bez nároku na čo i len cent, no i tak chýba hernému prejavu Dubodiela niečo, bez čoho sa futbal hrať nedá: radosť z futbalu a snaha. Futbal sa dá robiť na rôznych úrovniach, rovnako ako v našej lige sa hrá futbal i o ligu nižšie a pokiaľ sa v našom poňatí hry a prístupe (či už k zápasom alebo tréningom) čosi nezmení, túto ligu si zrejme vyskúšame už po jarnej časti. Kiež by to tak nebolo...

Touto cestou by som chcel poďakovať všetkým sponzorom, ktorí podporili náš klub, Obecnému úradu Dubodiel, darcom 2 %, všetkým trénerom za ich snahu a trpezlivosť, prezidentovi, hráčom, fanúšikom, ktorí neprídu na futbal len šomrať, ale i fandit' a všetkým, ktorí podporujú dubodielsky futbal.

Radi by sme pozvali všetkých priaznivcov futbalu, aby prišli podporiť našich chlapcov v jarnej časti sezóny 2015/2016, aby sme po jej konci mohli skonštatovať, že táto sezóna bola pre všetky naše mužstvá úspešnou.

M. P.

Stolnotenisový klub v V. lige

Stolnotenisový klub Dubodiel sa v ročníku 2014/2015 umiestnil na 2. mieste v VI. lige Trenčianskeho kraja a postúpil do V. ligy. Túto súťaž vybojovali Anton Prechádzka, František Chrenko, Vladimír Repa, Ladislav Petřík, Anton Kováč, Ľubomír Prechádzka a Vladimír Petřík, za čo im patrí srdečná vďaka.

V ročníku 2015/2016 sme začali hrať V. ligu, v ktorej sa naše družstvo nachádza v druhej polovici tabuľky. Touto cestou sa chcem poďakovať fanúšikom za podporu, ako aj obecnému úradu za prenájom priestorov v kultúrnom dome.

Anton Kováč

Tabuľka po jesennej časti

Por.	Mužstvo	Záp.	Výhry	Remízy	Prehry	Skóre	Body
1.	STK Stará Turá B	11	10	0	1	123:75	31
2.	Sokol Chocholná A	11	7	2	2	117:81	27
3.	Keraming Trenčín D	11	7	2	2	111:87	27
4.	STK PC Tr. Teplá B	11	7	1	3	113:85	26
5.	STK EURO Drietoma B	11	7	0	4	122:76	25
6.	KST DRIVE Jastrabie A	10	6	1	3	96:84	23
7.	STK Nové Mesto n. V. C	11	4	2	5	92:106	21
8.	STK Dubodiel A	11	2	2	7	79:119	17
9.	Zavažan Kálnica A	11	3	0	8	90:108	17
10.	STK Tr. Bohuslavice A	10	3	0	7	80:100	16
11.	TJ Spartak Myjava A	11	2	0	9	84:114	15
12.	Spartak Horná Streda A	11	2	0	9	63:135	15

Pod čiarou...

Milí Dubodielčania, ako ste iste postrehli, naše námestie v obci dostáva pomaly, ale isto nový šat.

Vybuďoval sa oporný múrik, zabetónovali stĺpiky – zábrany, osadili lavičky, smetný kôš, informačná tabuľa, smerovník, vyrovnal sa terén. Všetky tieto práce vykonali niektorí naši občania vo svojom voľnom čase, ktorý mohli využiť aj inak, napr. posedením v pohostinstve alebo doma pri televízii. Ale oni sa rozhodli priložiť ruku k dielu a urobiť niečo pre našu obec, pre nás všetkých.

Občania, ktorí tadiaľ prechádzali, sa brigádnikom prihov-

rili milým slovom či poznámkou a niektorí aspoň kývnutím hlavy dali najavo, že si ich všimli. Ďalší prechádzali okolo so sklonenou hlavou dúfajúc, že zostanú nepovšimnutí. Iní s úsmevom alebo pozdravom: „Pomáhaj Pán Boh“ povzbudili brigádnikov k lepšiemu výkonu alebo naopak, ironickou poznámkou: „Pre koho tie lavičky stavajú...“ znechutili dojem z dobre vykonanej práce.

Nuž, ľudia sme rôzni. Ale mali by sme si uvedomiť, že toto je NAŠA obec. Každého z nás by sa malo dotýkať všetko, čo sa v obci deje. Nikomu by nemal byť ľahostajný osud našej obce, hlavne, keď chceme napredovať a vybudovať niečo pre naše deti, pre naše ďalšie generácie.

JP

Starý dedko – starý rok

**Prišiel ku nám tento rok.
V klude u nás posedel,
nikto o ňom nevedel.
Posledný deň v roku ustal,
žezlo svoje odovzdal.
Dal ho do rúk chlapcovi,
on poďakoval starcovi.
Nový rok už prišiel k nám,
praje zdravie všetkým nám.**

SH

**Vianočný čas sú krásne chvíle,
čas znovu zažiť niečo milé,
rodinu objat', stretnúť priateľov,
spojenie duší citíť aj bez slov.**

❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️

**KRÁSNE VIANOCE A V NOVOM ROKU
VŠETKO LEN TO NAJLEPŠIE ŽELÁ REDAKČNÁ RADA**

LISTY • Vydáva: Obec Dubodiel • IČO: 00311537 • e-mail: obecnyurad@dubodiel.sk • www.dubodiel.sk
Redakčná rada: Mgr. Ľudmila Šťastná, Mgr. Anton Prechádzka, Jitka Petříková •
• Tlač: T-expres Trenčín • Evidenčné číslo MK SR 01-456/96RK • ISSN 1339-9209
• Náklad: 300 výtlačkov • Vydané december 2015